

Книгата на Даниил — сто петдесет и три

*Духовната символика на Северното и Южното царство:
пътешествие през библейските храмове и човешката природа*

Jeff Pippenger
2024-03-23

Северното царство представляваше низшето естество в храма на човечеството; то представляваше тялото в храма на църквата; то представляваше човешката плът в храма на Христос. Христос изгради всеки храм и Той положи всяка основа, а първият камък в милеритския храм беше учението за „седемте времена“, което е представено чрез двата тояга на Езекиил. В бунта от 1863 г. лаодикийският адвентизъм отхвърли своя пророчески „крайъгълен камък“, което се случи и при изграждането на земния храм. Отхвърленият камък беше предназначен да бъде избран при завършека на издигането на храма, макар през целия период на строежа да е бил камък за препъване. Но пророческото Слово свидетелства, че отхвърленият камък за препъване в крайна сметка ще стане глава на ъгъла.

Пръчката на „седемте времена“, представена чрез южното царство, е „главата“ по отношение на северното царство. Тя е „главата“, защото именно в южното царство Бог избра да свърже Ерусалим като Свой град, където положи Своео светилище и Своео име. Докато двете пръчки не бяха съединени от 1798 до 1844 година, „главата“ беше по-нисшето, южно царство. Щом на Йоан през 1844 година бе казано да остави северното царство, защото то беше дадено на езичниците, южното царство остана като знаме, стоящо самò като един народ, или поне такъв беше планът. Този план бе възпрепятстван от бунта през 1863 година и от първия „бунт при Кадис“ на съвременния Израил.

На 11 септември 2001 г. Господ върна Своята Лаодикийска църква обратно към 1863 г., обратно към 1888 г., обратно към 1919 г. и обратно към 1957 г. — към второто „въстание при Кадис“. Но при това въстание обещанието, че отхвърленият камък ще стане глава на ъгъла, сега се изпълнява. То се изпълнява в онези, представени като сто четиридесет и четири хиляди, сред които Христос навеки осъществява съчетанието на Божествеността и човечеството.

Павел определяше по-нисшето естество като плът, а по-висшето естество — като ум. Той определяше тялото (по-нисшето естество) като смърт.

Защото знаем, че законът е духовен; а аз съм плътски, продаден под греха. Понеже това, което върша, не го одобрявам; защото не върша онова, което желая, а върша онова, което мразя. И тъй, ако върша това, което не желая, съгласявам се със закона, че е добър. А сега вече не аз върша това, а грехът, който живее в мене. Защото зная, че в мене, сиреч в плътта ми, не живее нищо добро; понеже желание за доброто има в мене, но не намирам как да извърша това, което е добро. Защото не върша доброто, което желая; а злото, което не желая, него върша. Но ако върша това, което не желая, вече не аз го върша, а грехът, който живее в мене. И тъй, намирам този закон: че когато желая да

върша доброто, злото стои при мене. Защото според вътрешния човек аз се наслаждавам в Божия закон; но в телесните си части виждам друг закон, който воюва против закона на ума ми и ме прави пленник на греховния закон, който е в телесните ми части. Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тази смърт? Римляни 7:14–24.

Павел знаеше, че в неговата „плът“ не обитава „нищо добро“. Склонностите — както наследените, така и придобитите чрез развиване — които съществуваха в неговата плът (неговото тяло), действаха единствено, за да го водят към грях. Тези склонности представляваха закона на греха, но Павел желаше да пази Божия закон, а не закона на греха. Божият закон Павел определяше като „закона на своя ум“ (своята по-висша природа). Неговият вик беше: „Кой ще ме избави от тялото на тази смърт?“ Разбира се, Павел знаеше, че избавлението ще дойде чрез божествеността, но също така знаеше, че делото на избавлението изисква и неговото участие.

Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само в моето присъствие, но сега още повече в моето отсъствие, изработвайте вашето собствено спасение със страх и трепет. Защото Бог е Този, Който действа във вас и да желаете, и да вършите според Своето благоволение. Филипияни 2:12, 13.

Избавлението от тялото на смъртта бе осъществено чрез Божествена сила, свързана с човешка сила, и това бе примерът, който Исус даде на хората. Дори при закона на греха, действащ активно в низшето естество на тялото, Исус държеше Своето низше естество в подчинение на Божия закон, като предаваше Своята воля на волята на Своя Отец. Павел би могъл да намери избавление, ако предаде волята си на волята на Божеството. Като правеше това, той изработваше своето собствено спасение, и именно това има предвид Сестра Уайт, когато говори за делото по премахването на греха от нашия живот.

„Всяка душа, която отказва да предаде себе си на Бога, е под властта на друга сила. Тя не принадлежи на себе си. Може да говори за свобода, но е в най-унизително робство. Не ѝ е позволено да вижда красотата на истината, защото умът ѝ е под властта на Сатана. Докато ласкае себе си, че следва повелите на собствената си преценка, тя се подчинява на волята на княза на тъмнината. Христос дойде, за да строши оковите на робството на греха от душата. „И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.“ „Законът на Духа на живота в Христа Исуса“ ни прави „свободни от закона на греха и на смъртта“. Римляни 8:2.

„В делото на изкуплението няма принуда. Не се употребява никаква външна сила. Под влиянието на Божия Дух човекът е оставен свободен да избере на кого ще служи. В промяната, която настъпва, когато душата се предава на Христос, се съдържа най-висшето чувство за свобода. Изгонването на греха е дело на самата душа. Вярно е, че нямаме сила сами да се освободим от властта на Сатана; но когато желаем да бъдем освободени от греха и в голямата си нужда извикаме за сила извън и над самите нас, силите на душата се проникват от божествената енергия на Светия Дух и се покоряват на повелите на волята в изпълнение на Божията воля.

„Единственото условие, при което свободата на човека е възможна, е да стане едно с Христос. „Истината ще ви направи свободни“; а Христос е истината. Грехът може да тържествува само като отслабва ума и унищожава свободата на душата. Покоряването на Бога е възстановяване на човека към самия него — към истинската слава и достойнство на човека. Божественият закон, на който биваме подчинени, е „законът на свободата“. Яков 2:12.“ Копнежът на вековете, 466.

Павел извика: „Окаянен аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ Сестра Уайт заявява: „когато желаем да бъдем освободени от греха и в голямата си нужда извикаме за сила вън от нас и над нас, силите на душата се проникват от Божествената енергия на Светия Дух и те се покоряват на повелите на волята, изпълнявайки Божията воля.“ Като участваме в съчетаването на нашата човечност с божествеността на Христос чрез упражняването на своята воля, ние извършваме „действието“ по премахването на греха от собствената си „душа“.

Но това, което „трябва да разберем, е истинската сила на волята“. Волята е „управляващата сила в природата на човека, силата на решението или на избора. Всичко зависи от правилното действие на волята. Бог е дал на хората силата на избора; тяхно е да я упражняват. Не можете да промените сърцето си, не можете сами от себе си да отдадете на Бога неговите привързаности; но можете да изберете да Му служите. Можете да Му предадете волята си; тогава Той ще действа във вас, за да желаете и да вършите според Своето благоволение. Така цялото ви естество ще бъде доведено под властта на Духа Христов; вашите привързаности ще бъдат съсредоточени върху Него, мислите ви ще бъдат в съгласие с Него.“

Павел познаваше тези истини и знаеше, че неговото низше естество трябва да бъде държано в подчинение от неговото висше естество чрез упражняването на волята му. Ето защо Павел умираше всекидневно.

Всекидневно умирам, кълна се с вашата похвала, която имам в Христа Исуса, нашия Господ. 1 Коринтяни 15:31.

Павел знаеше, че е необходимо всекидневно да разпъва на кръст своята низша природа, като упражнява волята си, за да държи низшата си природа в подчинение. Затова той разпъваше своята плът.

А онези, които са Христови, са разпнали плътта заедно със страстите и похотите ѝ. Галатяни 5:24.

Павел знаеше, че неговата греховна плът ще продължи да съществува в човечеството до Второто пришествие на Христос, когато верните, в миг на око, ще получат ново прославлено тяло. Ето защо 1798 година обозначава основата на четиридесет и шестте години, през които беше издигнат милеритският храм, защото Христос, като единствената основа, е Агнецът, заклан от основаването. Северното царство беше тялото, което чрез греха бе взело надмощие над човечеството и бе възвисило себе си, за да бъде фалшивото северно царство. През 1844 година на Йоан бе казано да „остави вън“ двора, което на гръцки означава да

отхвърли низшето естество, което бе взело надмощие над висшето естество, където Бог бе избрал да постави Своего име, а през 1798 година плътта (низшето естество) с „страстите и похотите“ трябваше да бъде разпната.

В самата основа плътта на Христос умря при разпятието, тъй като Той бе отсечен от живите. Тогава южното царство трябваше да бъде един народ, с един цар, в завет с Бога, и народ, който има Божието святилище всред себе си. Правило върху правило, „седемте времена“ сега са „глава на ъгъла“, защото от 11 септември 2001 г. Бог издига Своята „северна войска“ като знаме. Тази войска трябва да бъде един народ, и този народ ще отразява единствено Неговия образ; и това става именно във времето, когато Сатана издига своя „рог“, който е образът на звяра. В тридесет и седма глава на Езекиил вестта на четирите ветрове вдъхва вестта на късния дъжд върху онези, които тогава се изправят като тази войска. Вестта на четирите ветрове е вестта на Седмата тръба, където тайната Божия се завършва.

Завършителното дело на запечатването започна на 7 октомври 2023 г. Времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди се извършва по време на звученето на Седмата тръба, а тази тръба прозвучава три пъти в процеса на запечатването. Тя винаги бележи удар на исляма срещу Славната земя. Съвременната духовна „славна земя“ бе поразена на 11 септември 2001 г., а древната буквална Славна земя бе поразена на 7 октомври 2023 г., именно в годината, когато двамата свидетели, които бяха убити, отново оживяха. Третият удар е при скоро идващия неделен закон в Съединените щати.

От 7 октомври 2023 г. насам републиканският рог и истинският протестантски рог на земния звяр извършват своите последни преходи в рог, който при скоро идващия неделен закон ще говори или като змей, или като Агне. Двете проявления на вътрешните и външните противници в голямата борба, която се разиграва по време на заключителните събития от земната история, и двете се намират в историята, представена от стих четиридесети в единадесетата глава на Даниил. Двете последни развития на двата рога се осъществяват по време на звученето на Седмата тръба. Седмата тръба е третата от трите тръби на горко.

Трите горко представляват тройно приложение на пророчеството и, като правят това, дават силно свидетелство за пътния знак от 7 октомври 2023 г. И в първото горко, и във второто горко войната на исляма беше водена срещу армиите на Рим, който в последните дни е Съединените щати, за което свидетелства завладяването на Съветския съюз, осъществено чрез таен съюз между антихриста (папа Йоан Павел II) и лъжепророка (Роналд Рейгън) през 1989 г.

В първото горко, както е изложено в девета глава на Откровение, има времево пророчество от пет месеца, което е сто и петдесет години. Във второто горко има времево пророчество от триста деветдесет и една години и петнадесет дни. И двете времеви пророчества представят войната против Рим, която ислямът води през двете исторически линии, представящи първото и второто горко. Тези две пророчества имаха два различни изхода от войната. През първите сто и петдесет години ислямът трябваше да „мъчи“ Рим, а в пророчеството от триста деветдесет и една години и петнадесет дни ислямът трябваше да „убие“ Рим. Тези

две пророчества бяха пряко свързани. Краят на сто и петдесетте години, през които ислямът трябваше да „мъчи“ Рим, обозначи началото на триста деветдесет и една години и петнадесет дни, през които ислямът трябваше да „убие“ Рим. Първото и второто горко са разделени от края на сто и петдесетте години и от началото на триста деветдесет и една години и петнадесет дни.

Съединените щати престават да бъдат шестото царство на библейското пророчество при скоро идващия неделен закон, и тогава именно то бива пророчески „убито“. Часът на „голямото земетресение“ в единадесета глава на Откровение е скоро идващият неделен закон, и когато този час настъпи, тогава настъпва и Седмата тръба на исляма. Тя идва, за да отбележи края, или смъртта, на шестото царство, което е войската на Рим в последните дни. Тази смърт бе предшествана от сто и петдесет години, през които ислямът измъчваше войските на Рим. Според масмедиите, които се стремят да омаловажат действията на радикалния ислям в съвременния свят, от 7 октомври 2023 г. до написването на тази статия на 12 февруари 2024 г., ислямът е извършил сто шестдесет и пет нападения срещу американски интереси по целия свят.

Стоте и петдесет години, през които ислямът нанася поражения на римските войски, което води до избиването на римските войски в първото и второто горко, се повтарят в историята на третото горко, защото така действа тройното приложение на пророчеството. Прозвучаването на Седмата тръба, което е запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, когато настъпва съчетаването на Божествеността с човешкото естество, представено чрез съединяването на двете тояги, има три ориентировъчни белега. Първият е духовната славна земя, а последният е духовната славна земя. Средният ориентировъчен белег е буквалната славна земя.

През 2023 г. вторият звук от предупредителната Тръба на третото горко посочи ескалацията на войната на исляма, когато тя навлезе в период, в който щеше да „нарани“ земния звяр. През същата година двамата свидетели — рогът на Републиканската партия и истинският протестантски рог — оживяха отново и започнаха своите взаимни преходи към своите окончателни символични рогове. За рога на Републиканската партия това беше съчетаването на всички отстъпнически протестантски сили с всички отстъпнически републикански сили, за да се образува един рог, който е образът на звяра. При истинския протестантски рог това беше съчетаването на Божествеността с човечеството, докато рогът преминаваше по характер от Лаодикийски към Филадельфийски, за да отрази противоположното на образа на звяра. 2023 г. настъпи двадесет и две години след 2001 г., като по този начин представяше символичната връзка на Божествеността, съчетана с човечеството.

Цялата тази история се развива в четиридесетия стих на Данаил единадесета глава, който е стихът, разпечатан, и довел до увеличаването на знанието през 1989 г., представено от река Хидекел. В пророческата история на този стих се извършва също и заключителното дело в Пресветото място, което е светлината, разпечатана през 1798 г., и което е представено от река Улай. Началото на четиридесетия стих обозначава времето на края през 1798 г., а краят

на стиха обозначава времето на края през 1989 г., и двете реки се сливат заедно в историята на четиридесетия стих, точно както Тигър и Ефрат (Улай и Хидекел) се сливат непосредствено преди да достигнат Персийския залив.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

Духът на Господа Йехова е върху Мене; защото Господ Ме е помазал да благовестувам на кротките; пратил Ме е да превържа съкрушените по сърце, да проглася свобода на пленниците и отваряне на тъмницата на вързаните; да проглася благоприятната Господня година и деня на възмездието на нашия Бог; да утеша всички скърбящи; да определя за скърбящите в Сион, да им дам венец вместо пепел, елей на радост вместо плач, одежда на хвала вместо унил дух; за да се нарекат дъбове на правда, насаждение Господне, за да се прослави Той.

И ще съградят древните развалини, ще издигнат предишните опустошения и ще поправят пустите градове, опустошенията на много поколения. И чужденци ще стоят и ще пасат стадата ви, и синовете на чужденеца ще бъдат ваши орачи и ваши лозари. А вие ще се наречете свещеници Господни; ще ви наричат служители на нашия Бог; ще ядете богатствата на народите и с тяхната слава ще се хвалите. Вместо срама си ще имате двойна отплата; и вместо посрамването ще се радват на своя дял; затова в земята си ще наследят двойно; вечна радост ще бъде за тях.

Защото Аз, Господ, обичам правосъдието, мразя грабежа за всеизгаряне; и ще направлявам делото им в истина, и ще склуча с тях вечен завет. И семето им ще бъде познато между народите, и потомството им — сред племената; всички, които ги видят, ще ги признаят, че са семето, което Господ е благословил. Ще се радвам твърде много в Господа, душата ми ще се весели в моя Бог; защото Той ме облече в дрехите на спасението, покри ме с мантията на правдата, както младоженец се украсява с накити и както невеста се украсява със своите скъпоценности. Защото както земята произвежда своята пъпка и както градината прави посятото в нея да поникне, така Господ Бог ще направи правдата и хвалата да поникнат пред всички народи. Исая 61:1–11.